

Reč života - april 2016.

„Kad učiniste jednom od ove moje najmanje braće, meni učiniste.“ (Mat 25, 40)

Kako to da su nam ove Isusove reči tako drage i da ih često komentarišemo u Reči života koju biramo svakog meseca? Možda zato jer su one srce Jevanđelja. Upravo te reči Gospod će nam uputiti kad se na kraju nađemo pred Njim. One će biti središte najvažnijeg ispita u našem životu, na koji možemo da se pripremamo iz dana u dan.

Pitaće nas jesmo li dali da jede onaj ko je bio gladan i da pije onaj ko je bio žedan, jesmo li primili stranca, obukli golog, posetili bolesnika i zatvorenika. To su mali činovi, a ipak imaju vrednost večnosti. Ništa nije mâlo što je učinjeno iz ljubavi, što je učinjeno Njemu.

Isus nije samo postao blizak siromašnima i odbačenima, nije samo ozdravljao bolesne i tešio nevoljnike, nego ih je voleo povlašćenom ljubavlju, sve dotle da ih je nazvao braćom, da se poistovetio s njima u tajanstvenoj solidarnosti.

I danas je Isus prisutan u ljudima koji podnose nepravdu i nasilje, u onima koji traže posao ili žive u siromaštvu, u onima koji su zbog rata prisiljeni da napuste svoju domovinu. Koliko samo osoba oko nas trpi zbog mnogih drugih razloga i moli za našu pomoć, ponekad i bez reči... Po njima, Isus traži od nas konkretnu ljubav, sposobnu da izmisli nova dela milosrđa, koja odgovaraju novim potrebama.

Niko nije isključen. Ako je u staroj i bolesnoj osobi – Isus, kako joj ne ukazati potrebnu pomoć? Ako detetu imigranta pomažem da nauči jezik, poučavam Isusa. Ako pomažem majci da pospremi kuću, pomažem Isusu. Ako nosim nadu zatvoreniku, tešim nevoljnika ili opraštam onome ko me je povredio, činim to Isusu. Time ćemo svaki put ne samo pružiti radost drugima, nego ćemo i sami iskusiti još veću radost. Kada darujemo, primamo i doživljavamo unutrašnju punoću, osećamo se srećnima jer smo susreli Isusa, pa i ako to ne znamo. Onaj bližnji je prolaz kroz koji moramo proći da bismo stigli k Bogu, pisala je Kjara Lubik.

Ona se ovako prisećala učinka ove Reči života od samih početaka svog duhovnog iskustva: „Naš stari način poimanja bližnjega i ljubavi prema njemu srušio se. Ako je Hristos na neki način u svima, nikoga ne možemo da diskriminišemo, ne možemo da biramo osobe. Nestala su ljudska merila i svrstavanje ljudi na sunarodnike i strance, mlade i stare, lepe i ružne, antipatične i simpatične, bogate i siromašne; Hristos je bio iza svakoga, Hristos je bio u svima. Svaki brat je zaista 'drugi Isus'...”

Živeći tako primetili smo da je bližnji za nas bio put k Bogu. Štaviše, brat nam je postao prolaz kroz koji je trebalo proći da bismo susreli Boga.

To smo doživljavali još od prvih dana. Kakvog li jedinstva s Bogom naveče, u molitvi ili u sabranosti, nakon što smo Ga celog dana voleli u braći! Ko nam je davao onu utehu, ono novo tako nebesko unutrašnje jedinstvo, ako ne Hristos koji je živio reči 'dajte i daće vam se' [\[1\]](#) iz Njegovog Jevanđelja? Voleli smo Ga čitavog dana u braći, a sada je On voleo nas.“ [\[2\]](#)

Fabio Čardi

[1] *Lk 6, 38.*

[2] *Isus u bratu*, Novi svet, 1979, str. 103–104.